

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

သတိ-အချစ်သည်
သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတတ်သည်

အခန်း(၁)

"ဆေးတက္ကသိုလ်ဆိုတာ လူတိုင်းမက်မောကြတဲ့ အရာ၊ နှစ်တွေအကြာကြီး တက်ရတာ။ (၇)နှစ်ကြီး တက်ပြီးမှ သာမန်ဆရာဝန် ဆိုရင်လည်း တောအုံချုံကြားထဲရောက်ရင် သာမန်ဘွဲ့ရလောက်တောင် သုံးစားလို့ မရဘူးဆိုတာ မစားရတဲ့ စပျစ်သီးချဉ်လို့ ပြောကြတဲ့ လူတွေ ရဲ့ စကားပဲ။ အမှန်က တက်ချင်လျက်နဲ့ မတက်ရလို့ ပြောနေကြတာ"

"အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တော့ကော civil မှ မရရင် ဘာမှ သုံးစားမရဘူး။ သူများ နိုင်ငံတွေမှာ သာ EP၊ EC ဆိုတာ လုပ်စားလို့ ရတာပါပြောကြပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံက ပညာသင်ပေး၊ သူများ နိုင်ငံမှာ သွားအသုံးချ ဘယ်ဖြစ်မလဲ လို့ ပြောကြတဲ့ သူတွေကလည်း သူတို့ သာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကို တက်ခွင့်ရကြည့်ပါလား၊ ခုန်ပေါက်ကလိုက်ကြ မယ်ဖြစ်ခြင်း"

"နောက်ပြီး ..."

"တော်ကြပါတော့ ... မမကြီးနဲ့ မမလတ်တို့ ရယ် ... မှိုင်း စိတ်ညစ်လာရင် ထွက်ပြေးတော့မယ်နော်"

နောက်ပြီးတော့ဆိုပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ရတာကောင်းကြောင်း၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရတာ ဂုဏ်ယူဖွယ် ကောင်းကြောင်း၊ လူတိုင်းတက်ချင်လို့ တောင် တက်ခွင့်ရတဲ့ ကျောင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ အမျိုးမျိုး အမွှမ်းတင်နေ သည့် မမကြီးကိုကော အင်ဂျင်နီယာဆိုတာ ဤကမ္ဘာမြေလောက

မှာ တကယ့်မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေသည့် လူစွမ်း ကောင်းများ ဖြစ်ကြောင်း လူမှုပတ်ဝန်းကျင် တိုက်တာအိုးအိမ်၊ လမ်းတံတားကအစ မြေပြင်၊ ရေပြင်၊ လေပြင် အထိ အဆုံး အင်ဂျင်နီယာတွေဟာ သိပ်အသုံးဝင်ကြောင်း ညွှန်းတတ်သော မမလတ်ကိုပါ ‘မှုန်ပြာရီမှိုင်း’ စိတ်ပျက်သည် ။

ဆရာဝန်ကောင်းကြောင်း ပြောတတ်လွန်းသူက မမကြီး ဒေါက်တာ ဇာခြည်လှိုင်းဖြစ်သည် ။ အင်ဂျင် နီယာကောင်းကြောင်း၊ အသုံးဝင်ကြောင်း ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တွေ့ ကြားမဆုံးရှိသူက မမလတ် မြင့် မိုရ်နှိုင်း ဖြစ်သည် ။ မမလတ်က အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သော်လည်း အစိုးရ အလုပ်မဝင်။

အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီးပြီးချင်း နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် Join ကာ ဟိုနိုင်ငံမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း နိုင်ငံခြားအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ထပ်ယူသည် ။

(၂)နှစ်နေပြီး ဘွဲ့ရသောအခါ ထိုနိုင်ငံမှာ လစာကောင်းကောင်း နှင့် အလုပ်ဝင်သည် ။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက်သာ ပြန်လာနိုင်သူ ဖြစ်သည် ။

မမကြီးဇာခြည်လှိုင်းသည် လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အစိုးရအလုပ်မဝင်။ NGO တွင် အလုပ်ဝင်သည် ။ နိုင်ငံခြား NGO မို့ လစာကို ဒေါ်လာနှင့် ရသည် ။ ထက်မြက်သွက်လက်သူမို့ မြန်မာနိုင်ငံ နှင့် အခြားနိုင်ငံမှာ လုပ်တဲ့ NGO အစည်းအဝေးပွဲတွေ တက်နေသည် ။ အမြင်ကျယ်သည် ။

ယခုလည်း နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မှိုင်း၏ ဘယ်တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက်တွင် ထိုင်၍ ဆရာဝန်လုပ်၊ အင်ဂျင်နီယာလုပ် စသဖြင့် အလှအယက်ပြောနေကြသည် ။

မှိုင်း တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲတွင် ဂုဏ်ထူး (၃) ခုနှင့် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်ပါသည်။ ။ အမှတ်တွေအားလုံး သည် ဂုဏ်ထူးမှတ်ကပ်ပြုတ်လို့ (၃) ဘာသာ ဂုဏ်ထူးဖြစ်သော်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ သွားနိုင်သည်။ ။ စက်မှုဘက်သို့လည်း အသာလေး Join နိုင်သည်။ ။

"ဟုတ်သားပဲ ... လှိုင်းတို့ ရယ်၊ ညည်းတို့ က တက်မှာ လား၊ မှိုင်း က တက်မှာ လား၊ သူတက်ချင်တာ တက်ပါစေ။ သူ့မှာ ရွေးချယ်ခွင့်အပြည့် ရှိရမှာ ပေါ့။"

"အဖေကြီးကလည်း "

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော ဖေဖေက မှိုင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်သာ အရေးကြီးသလိုပြောတော့ မေမေက ဖေဖေစကားကို မကြိုက်သလို ဟန့်တားလေသည်။ ။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ၏ အုပ်ချုပ်မှုကောင်းသဖြင့် မှိုင်းတို့ ညီအစ်မ (၃) ယောက်စလုံး ပညာရေးတွင် ထူးချွန်သည်။ ။ စာရိတ္တပိုင်းတွင် ကောင်းမွန်သည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူများ သည် ဦးတင့်ဇော်နှင့် ဒေါ်နီနီလတ် တို့ ၏ သမီးလေးတွေက တော်လိုက်တာ၊ သူတို့ တွေကို အားကျအတုယူဟု လည်း သူတို့ သားသမီးများကို ဆုံးမ တတ်ကြသည်။ ။

မမကြီး ဆေးကျောင်းသူဘဝ၊ မမလတ် အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသူဘဝတွင် ဖေဖေနှင့် မေမေမှာ ကြွေးနှင့် လူနှင့် လုံးချာလည်နေသည်။ ။

ရုံးတစ်ရုံးမှ အရာရှိငယ်ဖြစ်သော ဖေဖေနှင့် အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာမဖြစ်သော မေမေ၏ ဝင်ငွေ မှာ ထိုသမီးနှစ်ယောက်အတွက် မလောက်ငှ၍ ချေးရငှားရသည့် အဆင့်ထိ။

မမတို့ က လိမ္မာ၍ တော်သေးသည်။ ။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း (၂) ယော

ကံစလုံး အလုပ်ရကြ။ တစ်နှစ်ခွဲ၊ နှစ်နှစ်နေတော့ အကြွေးကျေသည်။ ။

ထိုအကြွေးကျေချိန်မှာ မှ ဝိုင်းက ဆယ်တန်းကျောင်းသူဆိုတော့ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ ပညာမသင်ရတော့ပေ။ မိသားစုအားလုံး အသက်ရှူသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ပြီဆိုရပေမည်။

မမကြီးနှင့် မမလတ်တို့ ၏ အကြံဉာဏ်ပေးမှု၊ တိုက်တွန်းမှုများမှာ သင့်လျော်သည် ဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင် သည် ။

ယနေ့မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆယ်တန်းကို အမြင့်ဆုံးအဆင့်နှင့် အောင်လျှင် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ သွားသည် ။ စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ သွားသည် ။ ထိုကျောင်းဆင်းလျှင် ဂုဏ်ရှိသည် ။ ငွေရသည် ။ လူရာဝင်သည် ။

ဤနေရာတွင် ဝါသနာပါခြင်း၊ မပါခြင်းသည် အရေးမပါတော့ပေ။ ဝါသနာသည် ထမင်းမဝဟု တချို့က ခံယူကြသည် ။

"လှိုင်းတို့ က မကောင်းတဲ့ လမ်း ညွှန်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေရယ်။ ညီမလေးဘဝ နောင်ရေး အေး အောင် ပြောပြနေတာပါ"

"မှိုင်းဆန္ဒကို ထည့်တွက်လို့ ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ ဖေဖေရဲ့ ။ မှိုင်းက ဘာသိတာမှတ်လို့ ။ ဒီချိန်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားရင် တစ်ဘဝလုံး အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ နောင်တရပါပြီပြောလည်း အပိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် လှိုင်းတို့ က မှိုင်းရွေးချယ်လို့ ရအောင် ပြောပြနေတာပါ"

မမကြီးနှင့် မမလတ်တို့ က ဖေဖေရဲ့ ဟန့်တားချက်ကို လက်မခံသလိုနှင့် ဇွတ်တိုးပြောသည် ။ မှိုင်း မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ မေမေသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိနေသည် ။ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်နေပုံထောက်

မမကြီးနှင့် မမလတ်၏ စကားကို သဘောတူ ကျေနပ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ။

ဖေဖေက လက်ကာပြကာ ...

"ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ ... သမီးတို့ ရဲ့ စေတနာကို ဖေဖေနားလည်တယ်။ တော်သင့်မှန်ကန်ကြောင်း ကိုလည်း ဖေဖေ လက်ခံတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဆွေးနွေးပွဲက ခုမှ လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ မှိုင်း အောင်စာရင်း ထွက်ကတည်းက ဆိုပါတော့။ ဖေဖေတို့ ဆန္ဒတွေရယ် ... သမီးတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒတွေ ... ဖြစ်ချင်တာတွေကို ပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောမိကြတယ်။ ကာယကံရှင် မှိုင်းကို ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ တစ်ခါမှ မမေးကြည့် ရသေးဘူး။"

""

ဖေကေ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှိသော မှိုင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ဖေဖေတို့ က ဒါလုပ်၊ ဒါတက် အမိန့်ထုတ်ရင် မှိုင်းဟာ မဖြစ်မနေ တက်ကို တက်ရတော့မှာ ။ သူ ဝါသနာ ပါရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဝါသနာမပါရင် သူလည်း မတိုးတက်ဘူး။ သူ့အလုပ်လည်း မတိုးတက် ဘူး ။ ဒီလိုဆိုရင် လူ့စွမ်းအားအရင်းအမြစ် ဆုံးရှုံးတာနဲ့ မခြားနားဘူး။"

"ဝါသနာမပါလည်း ..."

"လှိုင်း"

ဖေဖေစကားကို လက်မခံချင်သလိုနှင့် အထွန့်တက်ဖို့ ကြိုးစားသော မမကြီးကို ဖေဖေက မျက်မှောင် ကုတ်ကြည့်သည် ။ မမကြီးပါးစပ်က ဘာမှ ထပ်မထွက်တော့မှ ဖေဖေက မှိုင်းဘက်သို့ ကြည့်ပြီး ...

"ကဲ ... မှိုင်း ... သမီးရဲ့ ဆန္ဒက မမကြီးဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီသလား၊ မမလတ်ဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီသလား။ ဒါမှ မဟုတ် ငါ ဘာဖြစ်ချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်ရင် ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးထားတာမျိုးကော ရှိလား။ ပြောကြည့်ပါ ... ဖေဖေတို့ လိုက်လျောနိုင်တာရှိရင် လိုက်လျောမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ အစ်မနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ် ... ဘယ်လိုလဲ"

ဖေဖေလမ်းဖွင့်စကားကြောင့် မှိုင်းမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည် ။ မမကြီး၊ မမလတ်နှင့် မေမေရဲ့ မျက်နှာ ကတော့ သိပ်သဘောမကျသည့် လက္ခဏာပြသော်လည်း ဘာမှ ဝင်ရောက်ဟန့်တားခြင်းမရှိချေ။

"အဟမ်း"

အခြေအနေကို အားတက်မိသဖြင့် မှိုင်း ချောင်းဟန့်လိုက်သည် ။ အစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ကြားထဲမှာ ထိုင်နေ ရတာမို့ အပြောမတော်လျှင် ကိုယ့်ဆီရောက်လာမည့် မျက်စောင်းတွေကိုလည်း ကြောက်နေသေးသည် ။

သို့သော်လည်း တစ်ဘဝစာအရေးမို့ မှိုင်း သတ္တိရှိမှ ဖြစ်မည်။ ချောင်းဟန့်ပြီးနောက် နှာခေါင်းအလယ်သို့ လျှောကျနေသော မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းရင်းသို့ ဆွဲတင်လိုက်သည် ။

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မှိုင်း ဆရာဝန်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ သွေးမြင်ရင် မူးလဲတတ်တာ၊ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရသူကို မြင်ရင် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်တတ်သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက် အဖြစ် ရပ်တည် နိုင်ပါ့မလဲ"

မှိုင်း ပြောပြီး စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေက မှိုင်းရဲ့ စကားကို သေချာနားထောင် ပေးနေပြီး မမကြီး မျက်နှာက အန

ည်းငယ်ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။

ခက်တာက မှိုင်းပြောသည့် အချက်အလက်တွေကလည်း အမှန်။

"အင်ဂျင်နီယာတော့ မှိုင်း လုပ်ကိုမလုပ်ချင်တာ။ အဲဒီမလုပ်ချင်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ တော့ ဘာအကြောင်းပြ ချက်မှ ကို ပေးလို့ မရဘူး။ အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ မှိုင်း အင်ဂျင်နီယာအလုပ်ကို ဝါသနာကို မပါတာပါ။"

ဟွန့်

မမလတ်က မျက်စောင်းတစ်ချက် လှည့်ထိုးသည်။ ။ ကျန်သုံးယောက်က ...

"ဒါဆိုရင် ဘာဝါသနာပါတာလဲ။ ဘာတက်ချင်တာလဲ"

"မှိုင်း တက္ကသိုလ်ဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ စာသင်ချင်တယ်"

"ဘာရယ်"

"ဘယ်လို"

"နင်က အစိုးရအလုပ်လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတယ် ... ဟုတ်လား"

တအံ့တဩကြည့်၍ ပြောသော မမကြီးကို ...

"အစိုးရအလုပ်လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တက္ကသိုလ်ဆရာမလုပ်ချင်တာ။ စာသင်ချင်တာ ပါဆို"

"ဘာထူးလဲ ... အတူတူပဲပေါ့။ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ မာစတာပြီးတော့ အစိုးရ ခေါ်တော့ တက္ကသိုလ်ဆရာမလုပ်၊ လစာလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ လေ ... ဘာခေါင်းယမ်းတာလဲ။ ငါ ပြော

တာ မဟုတ်လို့ လား"

"အငယ်မရယ် ... ငါဖြင့် အံ့ဩတယ်။ တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဖြစ်ချင်ရတယ်လို့ ငါပြောလိုက်ရင် ..."

"အလတ်မ ... တော်စမ်း၊ မနှစ်သက်ရင် မနှစ်သက်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ကဲ့ရဲ့ ဝေဖန်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ သမီး နားမလည်ဘူးလား"

မျက်မှောင်ကုတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်သော မေမေ့စကားကြောင့် မမလတ် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည် ။ နောက်ထပ် အတွန့်မတက်ရဲတော့ပေ။

ဖေဖေက မှိုင်းကိုပဲ စိုက်ကြည့်ပြီး ...

"တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ သမီးရည်မှန်းချက် အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာတယ် နော်"

"သေချာပါတယ် ဖေဖေ ... မှိုင်း တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဖြစ်ချင်တယ်"

"အိုကေ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် သမီးကိုယ်သမီး ဒီနေ့ ဒီချိန်ကစပြီး ဆရာမလောင်းတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်သွင်းပေတော့။ သမီး ကျောင်းတက်ရေး၊ ကျောင်းအပ်ရေးကိစ္စကို သမီးဘာသာ လုပ်ရမယ်။ အိမ်က ဘယ်သူမှ အဖော်မလိုက်ပေးဘူး။ မကူညီဘူးဆိုရင်ကော သမီး ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

"မှိုင်း လုပ်နိုင်ပါတယ် ဖေဖေ ... ခုလို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးတာကိုပဲ မှိုင်း ဝမ်းသာလှပါပြီ။ မမကြီးနဲ့ မမလတ်တို့ လည်း မှိုင်းကို နားလည်ပေးကြပါနော်"

ခေါင်းညိတ်ပြပေမဲ့ မျက်နှာပေးတွေကတော့ သိပ်ကြည်သာတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်။ မှိုင်း ပခုံးတွန့်လိုက် သည် ။ မတတ်နိုင်ပေ။

အခန်း (၂)

"ဘာမတတ်နိုင်ဘူးလဲ... ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေဆိုတာ နင့်လက်သုံးစကားပဲ လား ... ဟုတ်လား၊ နေပြည့် ... ကောင်စုတ်"

နွေးထွေးက ဘေးကနေ ယှဉ်လျှောက်နေသော ‘နေပြည့်’ ရဲ့ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ရိုက်ပြီး မကျေနပ် သလို ပြောလေသည်။ ။

နေပြည့်က ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်စုံနှိုက်လျှောက်ရင်း ကိုယ်ကိုနွဲ့၍ ရှောင်လိုက် သည်။ ။

နွေးနွေးထွေး၊ နေပြည့်နှင့် စိုးရသူတို့ (၃) ယောက်စလုံးသည် အ.ထ.က (၁) မှ ဆယ်တန်းအောင် သော ကျောင်းသူကျောင်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ နွေးနွေးထွေးက မိန်းကလေးမို့ ကျောင်းစာတွင် ထူးချွန်သူဖြစ်ပြီး နေပြည့်နှင့် စိုးရသူကတော့ အားကစားတွင် ထူးချွန်ထက်မြက်သူများ ဖြစ်သည်။ ။

အလယ်တန်းအဆင့်ကတည်းက ဘတ်စကက်ဘောကို အထူးနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ကစားခဲ့ကြသူများ ဖြစ် ကြသည်။ ။ ကျောင်းတွင်း ဘတ်စကက်ဘောပြိုင်ပွဲများ တွင် ဆုရသလို ပြည်နယ်၊ တိုင်းအထိ ရောက်ရှိခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ။

ဘတ်စကက်ဘောကို ဝါသနာပါပုံချင်းတူသော်လည်း အသွင်တူလို့

အိမ်သူမဖြစ်ကြတာ နေပြည့်နှင့် စိုးရသူ တို့ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်ပွဲတွင် ကစားတိုင်း ဘယ်သောအခါမှ တစ်သင်းတည်းကျတယ်ရယ်လို့ မရှိချေ။ ကျောင်းတွင် ကစားလျှင် ဆန့်ကျင်ဘက်အုပ်စုအသီးသီးမှ ပါဝင်ကစားခဲ့ကြခြင်းမို့ သူငယ်ချင်းအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား အားကစား ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ။

ဤသို့သော ပြိုင်ဆိုင်မှုလေးကစ၍ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘယ်လိုအရာမဆို ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ရှိကြ သည်။ ။

ဤပြိုင်ချင်စိတ်မှ တစ်ဆင့် ကျောင်းစာတွင် ပြိုင်သည်။ ။ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှ ပြိုင်သည်။ ။ ပြိုင် သည့် အခါတိုင်းလည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးလိုစိတ် မရှိ။

အဆိုးဆုံးကတော့ နေပြည့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ နေပြည့်၏ မိဘများ သည် ‘စိုးရသူ’ ၏ မိဘများ ထက် ပို၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

စိုးရသူ၏ မိဘများမှာ မူ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းထက် ရာထူးဂုဏ်သိမ်ပိုသည် ဟု ဆိုရပေမည်။ အဖေက ရုံးတစ်ရုံးမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်ပြီး အမေက တက္ကသိုလ်မှ ကထိကတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ဝန်ထမ်းတွေမို့ မရှိမရှား ဟု ဆိုရပေမည်။

နွေးနွေးထွေးနှင့် နေပြည့်၏ မိဘများမှာ မူ ကုန်သည် ပွဲစားများ ဖြစ်သဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည် ဟု ဆိုရမည်သာ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြ၊ ဆယ်တန်းအတူတူ အောင်ခဲ့ကြသော သူငယ် ချင်း (၃) ယောက်မှာ မူ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်တော့လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ။

နွေးနွေးထွေးနှင့် နေပြည့်က သင်္ချာဘာသာကို အဓိကယူပြီး စိုးရသူ ကတော့ ရူပဗေဒကို အဓိကယူ သည်။ သူ့မိခင်က ရူပဗေဒဌာနမှ ကထိ က ဖြစ်သည်။

"Physics နဲ့ Maths ဘာကွာလို့လဲ။ ငါတို့ နဲ့ မေဂျာအတူတူ မယူဘူး။ အဲဒီစိုးရလေ ... လုပ်လိုက်ရင် တလွဲတွေ။ ကြည့်ရတာ ငါတို့ အုပ်စုထဲ ကနေ ခွဲထွက်ချင်နေပြီနဲ့ တူတယ် ... နေပြည့်"

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာရင်း နွေးနွေးထွေးက လှမ်းပြော သည်။ နွေးနွေးထွေး၏ ညာဘက် တွင် နေပြည့် လျှောက်ပြီး ဘယ်ဘက် တွင် စိုးရသူက လျှောက်ခြင်းမို့ လမ်းပေါ်တွင် (၃) ယောက် ယှဉ်လျှောက် နေသည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

နွေးထွေးက စိုးရသူကို ပြောရင်း နေပြည့်ကို လှမ်းပြီး စစ်ကူတောင်း လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေပြည့်က နွေးနွေးထွေးရဲ့ တစ်ဖက်တွင် ရှိသော စိုးရသူကို ဟန်ပါ ပါကြည့်ရင်း ...

"ဒီကောင် ဘာလို့ Physics ယူလဲ ငါသိတယ် ... နွေးထွေး"

"ဟင် ... နင်သိတယ် ... ဟုတ်လား။ သူ ဘာလို့ Physics ယူတာလဲ ... လင်းစမ်းပါဦး"

"ဟေ့ကောင် နေပြည့် ... မဟုတ်တဲ့ စကားတွေတော့ မင်း လျှောက် လျှောက်မပြောနဲ့ နော်"

"မဟုတ်တာမပြောပါဘူး... ဟုတ်တာတွေပဲ ပြောမှာပါကွ။ မင်း ဘာလို့ Physics ယူတာလဲဆိုတော့ အားကစားပွဲတွေမှာ ငါနဲ့ အသင်းတူ ဆော့ရမှာ စိုးလို့ မယူတာ။ မင်းက ငါ့ကို အမြဲပြိုင်ချင် နိုင်ချင်နေတာ

လေ"

"ထပ်သရီး ... ဘာမှ မဆိုဘူး။ ဒီလောက်ထိလည်း ငါ့အတွေးမှာ ပြိုင်ရေးနိုင်ရေးစိတ် မရှိဘူး။ မင်းတို့ က ဘာနဲ့ ဘာနဲ့ ပေါင်းရင် ဘယ် လောက်ရမလဲဆိုတာ သဘောကျလို့ Maths ကို ယူခဲ့သလား ငါမသိဘူး။ ငါကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပစ္စည်းနှစ်ခုကို စမ်းသပ်တဲ့ အခါ ဘယ်လိုဓာတ်သဘောတွေ ထွက်လာမလဲ စိတ်ဝင် စားလို့ Physics ကို ယူခဲ့တာ။ အေး .. မင်းပြောမှ ငါသတိထားမိတယ်။ ဟုတ်တယ် ... အားကစားပွဲမှာ တော့ မင်းနဲ့ ငါ သေချာပေါက် ထိပ်တိုက်တွေ့မှာ တော့ သေချာတယ်"

သတိထားမိသလိုနှင့် စိုးရသူ လှမ်းပြောလိုက်သည် ။ ဤသည် က တမင်ကြံရွယ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်သာဖြစ်သည် ။

သို့သော် တစ်ခုကောင်းတာ ရှိသေးသည် ။ သူနှင့် နေပြည့် တစ်မေဂျာတည်း အတူတူမကျခဲ့တာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်း ပင်။ ပြိုင်ဘက်တွေအဖြစ် အမြဲတမ်း ကစားခဲ့ကြသူတွေမို့ တစ်သင်းတည်းတွင် အတူတူ ကစားကြသည့် အခါ ကိုယ့်အတ္တကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မလားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပင်။

နေပြည့်၏ အားနည်းချက်က Hero ဖြစ်ချင်စိတ်ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဘောလုံး သူလက်ထဲသို့ ရောက် လာပြီဆိုလျှင် သူသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘောလုံးမပေးတော့ဘဲ ဂိုးတိုင်ရောက်သည် အထိ တစ်ယောက်တည်း ယူ သွားတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

အတူတူသာ ကစားရလျှင် သူနှင့် နေပြည့် ကွင်းထဲတွင် ရန်ဖြစ်စကားများ ရတာနှင့် ပင် ပွဲက ကြည့်၍ လှပတော့မည်။ ဖြစ်ချင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘတ်စကက်ဘောအားကစားအပေါ်မှာ ရူးသွပ်ကြခြင်း

က လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ကဲပါ ... ဒါတွေ ထားစမ်းပါ။ ခုမှ ကျောင်းဖွင့်တာ ကျောင်းအပ်ခံ တာဆိုတော့ အတန်းတော့ မစလောက်သေးဘူး။ ငါ မူဆယ်ကို ဖားသားကြီးနဲ့ ခိုးမယ်။ မင်း လိုက်မလား ... စိုးရ"

နေပြည့်က နွေးနွေးထွေးနှင့် စိုးရ၏ ကြားထဲ ဖြတ်ဝင်ကာ စိုးရသူ ၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး မေးသည်။ ။

"ငါတို့ နောက်တစ်ပတ် Monday မှ အတန်းတက်ကြရအောင်လေ ... ဘယ်လိုလဲ"

"အဲဒီအကြံကောင်းတယ်"

"နင်က မိန်းကလေးလေ .. .အတန်းက မတက်ရသေးဘူး။ အတန်း လစ်တာက ဝါသနာပါနေပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း ... ငါ့ အမေအကြောင်း ငါသိတယ်။ ငါ အတန်းမတက်ရင် သူကောလိမ့်မယ်။ မဖြစ်ဘူး ... ဒီချိန်က မေဂျာမသင်ရင်တောင် မိုင်နာသင်လိမ့်မယ်။ တစ် ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် တက်ပြီး အခြေ အနေကြည့်ပြီးမှ ငါ လစ်မှာ "

"ကျွတ် ..."

နေပြည့်က စိုးရ၏ စကားကို သဘောမကျသလိုနှင့် စုတ်တစ်ချက်သ ပ်သည်။ ။ ဒီကောင် ငကြောက်ပါကွာ ဆိုသည့် ပုံစံနှင့် အထင်သေးသလို ကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ဘာမှ မပြောသေး။ ပြောစရာတစ်ခုခု ရှာနေသည့် ဟန် ။

"ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... အစ်မ"

""

"အစ်မ ... အစ်မကို ခေါ်တာပါရှင်။ တစ်ချက်လောက် ကူညီပေးပါ နော်"

နောက်ဘက်ကနေ တဖျပ်ဖျပ်လျှောက်လာသံနှင့် 'အစ်မ'ဆိုသည့် ခေါ်သံကြောင့် သူတို့ (၃) ယောက် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်မလေးသည် အသားဖြူဖြူ၊ မျက်မှန်အကြည်ရောင်နှင့် ခပ်သေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ ပခုံး မရောက်တရောက် ဆံပင်က ခပ်ပါးပါး ဖြစ်သည်။ ထိုဆံပင်ပါးလျလျကို ပိုနီတေးပုံစံ ခပ်မြင့်မြင့် စည်းထား၏။

ဖြူဖွေးဖွေး မျက်နှာထက်၌ အရောင်စုံကာလာမှ မတင်ထားဘဲ ခပ်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ထား သည့် ပုံစံနှင့် လွယ်ထားသည့် အိတ်ပုံစံကြောင့် သူတို့ တွေ့ မရယ်မိအောင် ထိန်းထားရသည်။

လွယ်အိတ်ရှည်ကို အထက်တန်းကျောင်းသူလို ပခုံးတစ်ဖက်၌ ဘေးသိုင်းလွယ်ထားပုံက တကယ် ရယ် ချင်စရာ။ တက္ကသိုလ်နှင့် စတိတ်ကျောင်း မှားဝင်လာပုံရသည်။

ဆောင်းတွင်းကာလမို့ အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်တာ အပြစ်မဆိုသာပေမဲ့ ဂျင်းအင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်ထားပုံက တော်တော်ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနိုင်ပါသည်။

"ဟိုလေ"

"ဘာလဲ"

သုံးယောက်စလုံးက ကိုယ့်ကို မျောက်ပွဲမှာ လာကြည့်သလို သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြ ခြင်းမို့ 'မှိုင်း' မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲထူပူကာ မေးချင်သည့် စကားများ တောင် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။

နောက်ကျောက လှမ်းမြင်ရချိန်ကသာ အစ်ကို၊ အစ်မဟု ရိုသေသမှုနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။ ။ လှမ်း ကြည့်လာတော့ ကိုယ်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူ။

ခပ်ချောချော၊ ခပ်လှလှများ မို့ ပြောဖို့ စကားတောင် လည်ချောင်းဝမှာ အထစ်ထစ် အမှားမှား။

"ဘာပြောမလို့ လဲ"

"ဟို ... ဟိုလေ ... နေပါဦးနော် ... အကူအညီနည်းနည်းတောင်းချင်လို့ ပါ"

"ဘာလဲ ... အိမ်ပြန်စရာ လမ်းစရိတ်မရှိတော့လို့ လား"

"အို ... မဟုတ်တာ"

နေပြည့်၏ ခပ်ရွတ်ရွတ်စကားကို သူမက ကပျာကယာ ခေါင်းခါသည်။ ။ သူမပုံစံက ထိုသို့မပေါက်ပေမဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံပြောပုံတို့ က သာမန်လူနှင့် အနည်းငယ် ခြားနေသည်။ ။

စိုးရသူက သူမနှင့် နွေးထွေး၊ နေပြည့်တို့ (၃) ယောက် ပြောကြဆိုကြတာကို ငြိမ်ကြည့်နေကာ ဘာမှ ဝင်မပြော။ ‘မှိုင်း’ ကိုယ့်ကို နောက်တောက်တောက် ဝင်ပြောသူကိုကော စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသူကိုပါ မကြည့် မိအောင် ထိန်းပြီး မိန်းကလေးထံတွင် အကြည့်ပို့ထားကာ ...

"ဟိုလေ ... မှိုင်း Physics ဌာနကို သွားချင်လို့ ပါ။ ကျောင်းသားရေးရာက ဒီဘက်ကို ညွှန်လိုက်တာ။ အဲဒါ မတွေ့လို့ "

"ဪ ... အဲဒါလား ... အဟွန်း"

နွေးနွေးထွေးက ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်ပြီး ကိုယ်ကို မသိမသာရွေ့ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကော်ရစ်တာသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ။

"ဒီလမ်းအတိုင်းသွားရင် လှေကားတစ်ခု တွေ့လိုက်မယ်။ အဲဒီလှေကားကိုတွေ့ရင် အပေါ်တက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး နော်။ အောက်ဆင်းရှာ။ အောက်ရောက်ရင် ညာဘက်မချိုးနဲ့ ။ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးလိုက် ... အဲဒါဆိုရင် ရောက်ပြီ"

မှိုင်း မျက်လုံးကို ရှင်ရှင်ထားပြီး သူပြောသမျှကို သေချာလိုက်မှတ်သည်။ ။ ဘေးက (၂) ယောက်က ဘာမှ မပြော။ ငြိမ်သက်စွာပဲ ကြည့်နေကြသည်။ ။

"ဟုတ် ... အခုလို ပြောပြလို့ ကျေးဇူးပါနော်"

"သွားမယ်နော်"

နွေးနွေးထွေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး သူတို့ ကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ‘ သွားမယ်နော်’ ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားသည်။ ။

ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းထိန်းထားရတာမို့ သူမ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်တော့ (၃)ယောက်စလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မိကြသည်။ ။

"ဟား ဟား.... ဟား..."

"ဟင်း ...ဟင်း ... ဟင်း"

"တကယ် ... အူတူတူ အတတလေးပါကွာ"

ရယ်နေရင်း နေပြည့်ရဲ့ မှတ်ချက်စကားကြောင့် စိုးရသူ အရယ်ရပ်သွားသည်။ ။ ထို့နောက် ကိုယ့်နောက် ကျောဘက်တွင် ရှိသော Physics ဌာနကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူမက ဤဌာနကို သူတို့ နှင့် ရောက်နေ၍ မြင်တွေ့ပုံမရ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ နွေးနွေးထွေးက ဆိုင်းဘုတ်မမြင်အောင် မသိမသာ ကာပြီး လမ်းလွဲပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒီလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်သွားရင် လှေကား၊ လှေကားအပေါ် ဆက်မတက်ဘဲ အောက်ဘက်ကိုဆင်း ပြီးရင် ညာချိုးနဲ့ ဘယ်ချိုး၊ ဟား ... အဲဒါဆိုရင် ကျောင်းသားရေးရာဌာနကို ပြန်ရောက်သွားမှာ ပေါ့ဟ"

နွေးထွေးညွှန်ပြသောလမ်းညွှန်ကို ခပ်ဆဆစဉ်းစားရင်း ဘွားခနဲ ကျောင်းသားရေးရာဌာနကို မြင်ယောင်လိုက်သဖြင့် စိုးရသူ အလန့်တကြားထအော်သည်။ ။

နွေးနွေးထွေးက စိုးရသူ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုကြည့်ပြီး ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်လေသည်။ ။ နေပြည့်က လက် တစ်ဖက် ခါးထောက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က လက်ညှိုးလေး တယမ်းယမ်းနှင့် ပြုံးစိစိလုပ်ပြသည်။ ။

"နင်ကလည်း အဲဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးဟာ။ သူ့ကြည့်ရတာ တကယ်မသိလို့ မေးနေတဲ့ ပုံ ပါပဲ"

"အို ... မသိပါဘူး၊ သူတို့ ရုပ်နဲ့ ငါ့ကို အစ်မ ခေါ်စရာလားဟ"

"ဟာ ... နင်ကလည်း ဒါကတော့ တမင် အစ်မလို့ ခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိမှ မသိတာ။ ရိုသေသမှုနဲ့ ခေါ်တာ နေမှာ ပါ"

"မသိဘူး ... ငါကတော့ စိတ်ဆိုးတယ်။ ခုလိုပညာပြရတာ ဝမ်းသာတယ်။ ဟေ့ ... နေပြည့် ... ရှိတ် လိုက်ပါဦး ... ဟား ... ဟား"

နှစ်ယောက်သား လက်ဖဝါးချင်းရိုက်၍ တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်နေတာကိုကြည့်ပြီး စိုးရသူ ခေါင်း ယမ်းလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သည့် ကိစ္စမို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါတောင်မမေ့မလျော့နှင့် နေပြည့်က ...

"ကြည့်ရတာ Physics မေဂျာမှာ တက်မဲ့သူထင်တယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ စာရွက်ကိုကြည့်ပုံ ထောက် ဌာနမှူးကို လက်မှတ်သွားထိုးခိုင်းမို့နဲ့ တူတယ်။ စိုးရသူ ... စိုးရသူ ... မင်းတော့ အူတူတူ အတတ ကောင်မလေးနဲ့ ရေစက်ရှိပုံရတယ်ကွ"

"တော်စမ်းပါကွာ ... မင်းကလည်း "

စိုးရသူ နေပြည့်ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို လက်သီးနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

သူတို့ (၃) ယောက်၏ တက္ကသိုလ် ပထမဆုံးရောက်သည့် နေ့သည် ဤသို့ စတင်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၃)

‘မှိုင်း’သည် ကျောင်းစအပ်သည့် ရက်တွေပင် လူတစ်စု၏ ပညာပေးမှုကို ခံလိုက်ရသဖြင့် အတော့်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိသည်။ ။

တက္ကသိုလ်တွင် ဤသို့သော ဗရတ်ဗရက်များ ရှိနေကြသလား။ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူမ တစ်ခါမှ မတွေး ဖူးခဲ့ပေ။

အဆင့်မြင့်ပညာကဏ္ဍမို့ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေထဲကလို ကျောင်းရောက်တာနဲ့ ဆရာပေးတဲ့ သင်ခန်းစာအတွက် စာကြည့်တိုက်မှာ စာသွားရှာ၊ သိလိုတတ်လိုသမျှကို မေးမြန်းစူးစမ်းရမည်ဟု ‘မှိုင်း’ သိထားခဲ့သည်။ ။

ခုတော့ ...

ရုပ်ချောချော လူသုံးယောက် မျက်လုံးထဲတွင် ခုထက်ထိ ထင်းထင်းလင်းလင်း မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။

မိန်းကလေးက သူမနှင့် စာလျှင် အရပ်မြင့်သည် ဟု ဆိုရမည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ်က ပြည့်ဖြိုးဖြိုး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်ကြောင့် ဖြောင့်တန်းသော ပေါင်တံတို့ ကို သိသာစေသည်။ ။

နှစ်လက်မဒေါက်ပါသည့် ရှူးဖိနပ်အနက်ကို စီးထားသည်။ ။ အဖြူရောင်ဘလောက်အင်္ကျီပေါ်တွင် အပွင့် သေးသေးလေးတွေပါသည့် အပေါ်ထပ် ပွပွလှလှကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ မျက်နှာမှာ လည်း အဖုအပိန့်

အစက် အပျောက်များ ကင်းစင်နေသည် ။ ခါးမရောက်တရောက် ဆံပင်များက wave ရွှေ့အိုရောင်။ တက္ကသိုလ်တွင် ဤသို့ ပြင်ဆင်ခြယ်သ၍ ရသည် ဟု မှိုင်းမှ မသိ။

မမကြီးနှင့် မမလတ်လည်း ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ ပြင်ဆင်မနေဘဲ ကျောင်းသို့သွားသည် ။ ကျောင်းပြီး တော့မှ သာ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ရောက်ပြီမို့ ပြင်ဆင်လာသည် ။

နောက် ... ကောင်လေး (၂) ယောက်။

တစ်ယောက်က သူမကို အထင်တသေးနှင့် လမ်းစရိတ်ပေးရမှာ လားတဲ့ ။

နောက်ပြောင်မှန်းသိပေမဲ့ သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထိုသို့ နောက်ပြောင်အထင်သေးတာမျိုး မှိုင်း သိပ်မုန်းသည် ။

သူပြောသည့် စကားနှင့် သူ့ဟန်ပန်က ဆန့်ကျင်ဘက်။

ပထမနှစ်ပင်ရှိမည်ထင်ရသော်လည်း အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် လူက ရင်အုံကျယ်၍ ထွားကျိုင်းလှသည် ။ အားကစားသမားတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မျိုး ဖြစ်သည် ။

သူက ကိုယ်တွင် ကပ်နေသည့် ဆွဲသားရှုပ်အင်္ကျီ နီညိုရောင် လက်စကကို စတိုင်ဘောင်းဘီ မြင်းချေး ရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည် ။

နောက် ... မိန်းကလေးဘေးက နောက်တစ်ယောက်။ သူကတော့ ဘာဆိုဘာမှ ပြောလည်း မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။

သူက နီညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလောက် မထွားကျိုင်းပေမဲ့ အရပ်အမောင်းကတော့ မတိမ်းမယိမ်း။ လက်တိုရှုပ်အင်္ကျီအစင်းကြားက ဂျင်း

ဘောင်းဘီအရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ။

ဘာစကားမှ မပြောသော်လည်း တခြား (၂)ယောက်လို သူမကို ချောက်ချခြင်းမရှိသော သူ့ကို မှိုင်း ကျေးဇူးအနည်းငယ်တင်ခဲ့ရသည်။ ။

နောက်... အတန်းတက်ရသောရက်တွေ ကြာလာသောအခါမှ မှိုင်းကို မနောက်ပြောင်သော တစ်ယောက်သည် မှိုင်းတို့ ရူပဗေဒမေဂျာက မှန်း သိရသည်။ ။

အစတုန်းကတော့ မေဂျာတူမှန်းမသိခဲ့ပါ။ မှိုင်းတို့ မေဂျာတွင် လူဦးရေ အလွန်များ ပြားသဖြင့် တစ်ခန်း ကို (၆၀)နှုန်းဖြင့် Section ခွဲသည်။ ။

ပထမနှစ်တွင် Section (၃)ခုရှိ၍ မှိုင်းက အမှတ်ကောင်းသူမို့ Section (A) ၊ သူက Section (B) ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ Section (B) က မိုင်နာဆရာမ မအားလျှင် Section (A) (B) (C) သုံးခုစလုံးသည် စုပေါင်းသင်ရသည်။ ။

တစ်ခန်းတည်းတွင် လူ (၂၀၀)နီးပါး ထိုင်ရသည်။ ။ မဆွဲဘူးထင်ရသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပူးကပ်ထိုင်လိုက်တော့လည်း ဆွဲသွားသည်။ ။

မိုင်နာချိန်တွင် သူမတို့ အတန်းတွင် မသင်ရဘဲ ‘သီရေတာ’တွင် သွားသင်ရသည်။ ။

ပုံမှန်စာသင်ခန်းနှင့် ဆို လူ (၂၀၀) မည်သို့မှ မဆွဲနိုင်ပေမဲ့ သီရေတာထဲတွင် တော့ အသာလေးဆဲသည်။ ။

‘သီရေတာ’ဆိုသည် မှာ ရှေ့ဆုံးခုံမှ တစ်ဆင့် နောက်ဘက်ခုံတွေ တဖြည်းဖြည်း မြင့်သွားသော စာသင်ခန်း ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ။

မိုင်နာဆရာမဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်ဆရာမက ဤ(၂၀၀)ကြားအောင် ပင်ကိုသံနှင့် မပြောနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မိုက်နှင့် ပြောသည် ။ ပရိဂျက်တာ နှင့် သင်သည် ။

ဤသို့ စုပေါင်းသင်ရခါမှ သာ သူ့ကို မှိုင်းတို့ မေဂျာကမှန်း သိတော့သည် ။ မှိုင်းမှာ မသိစိတ်ထဲတွင် အံ့ဩ ဝမ်းသာစိတ်တွေ ဖြစ်သွားရသလို သိစိတ်ထဲတွင် (၃)ယောက်သား ဘယ်လိုပညာပေး၊ ဗရုတ်ကျကြဦးမလဲ အတွေးနှင့် ကျန်(၂)ယောက်ကို အမောတကော ရှာမိသည် ။

နောက်တော့မှ သူ့အကြောင်း မှိုင်း သေချာစွာ သိရတော့သည် ။ သူ့အကြောင်း မှိုင်းကို ပြောပြသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ မှိုင်းနှင့် တစ်ခုတည်းတွင် အတူတူထိုင်သော လင်းလက်က ပြောပြခြင်းဖြစ်သည် ။

လင်းလက်သည် အ.ထ.က (၁)ထွက်မို့ သူတို့ အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသည် ။ မှိုင်းကမူ အ.ထ.က (၅)ထွက် ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ အားလုံးကို ခုမှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတာ မဆန်းကြယ်ပေ ။

"မှိုင်းတို့ ကတော့ တကယ့်ဇော်တွေနဲ့ မှ တွေ့ခဲ့တာထင်တယ်"

"ဇော်တွေ ... ဟုတ်လား"

လင်းလက်ရဲ့ စကားကို မှိုင်း တအံ့တဩလေး မေးလိုက်မိသည် ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်စာနှင့် ကိုယ်သာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်သူမို့ 'ဇော်'ဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းနှင့် စိမ်းလှသည် ။

လင်းလက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

"ဟုတ်တယ် ... သူတို့ (၃) ယောက်စလုံးက ဇော်တွေလေ။ တို့ ကျောင်းမှာ ဆိုရင် (၃)ယောက်စလုံးက တော်လည်း တော်တယ်။ ပေါ်ပြူလာ

လည်း ဖြစ်တယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတိုင်းကလည်း ချစ်ကြတယ်လေ"

"ဪ..."

"နွေးနွေးထွေးက စာတော်တယ်။ နေပြည့်နဲ့ စိုးရသူက အားကစားမှာ ထူးချွန်ကြတယ်"

"နေပြည့်နဲ့ စိုးရသူ"

Physics မှာ တက်သူက နေပြည့်လား။ Maths မှာ တက်နေသူက စိုးရသူလား။ မသဲကွဲသဖြင့် မေးမိ ပြန်သည် ။

ဪ ... မှိုင်းဟာ ခုတော့လည်း စပ်စုနေတတ်ပါလား။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ စာမှ စာ။ ကိုယ့်ကို သူများ အကြောင်း လာပြောလျှင်တောင် အလိုလို စိတ်ရှုပ်ပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့သူ။

ခုတော့ ကိုယ်ကပဲ လိုလိုချင်ချင် စပ်စုနေမိတာ မထူးဆန်းပေဘူးလား။ အံ့ဩလေစွ။

"နွေးနွေးထွေးနဲ့ နေပြည့်က Maths ယူတယ်ထင်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့က Maths စာသင်ခန်းမှာ တွေ့ လိုက်တယ်။ စိုးရသူရဲ့ အမေက Physics ကထိကလေ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား ... ဘယ်ဆရာမလဲ"

"တီချယ် မေသူဇော် လေ"

"အို ... ဟုတ်လား"

မှိုင်းမှာ ဘာတစ်ခုမှ ကို မသိရသူမို့ သိရသမျှအရာတိုင်းသည် အသစ်အဆန်းဖြစ်လို့ နေသည် ။ မျက်လုံး လေးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းလေးဝိုင်းကာ

အံ့သြနေပုံက တကယ့်လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်နေရ သူလို။

တီချယ်မေသူဇော်ကို သူမတို့ သိသည် ။ သူမတို့ ပထမနှစ်တွင် တီချယ်မသင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယနှစ် တန်းသည် သူမတို့ အတန်းနှင့် ကပ်လျက်မို့ တီချယ် စာသင်သံများကို ကြားရသည် ။

ကျောင်းသားများကို နားလည်လွယ်အောင် သင်ကြားပြသတတ်သော တီချယ်အချိန်တွင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ အစဉ်ပြည့်နေတတ်သည် ။

စိုးရသူ အရပ်မြင့်ခြင်းသည် တီချယ်ဆီက အမွေရထားပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ တီချယ်သည် ခပ်တုတ်တုတ်၊ ပုဝဝနှင့် ဖြူဖွေးသော မျက်နှာက ရယ်လိုက်ပြီးလိုက်တိုင်း မျက်နှာချိုသည် ။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများ နှင့် လည်း လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သည် ။

ဪ ... တီချယ်ရဲ့ သားက စိုးရသူကိုး။

မှိုင်းလည်း စကားကြုံတုန်းမို့ ဟိုတစ်ခါတုန်းက သူမကို အရူးလုပ်သည့် အကြောင်းအား ပြန်ပြောပြ လိုက်သည် ။ လင်းလက်က သေချာနားထောင်နေသည် ။

နောက် ... မယုံနိုင်ဟန်နှင့် ...

"ငါ သိသလောက်တော့ သူတို့ (၃) ယောက်က ဗရတ်တော့ မကျတတ်ဘူး။ အင်း ... ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ တော့ မရဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ခုတော့ သတိပေးရဦးမယ် ... မှိုင်း"

"အင်း ... ပြောလေ ... ဘာလဲ"

"နင် သူတို့ (၃) ယောက်နဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ"

"ဟင် ... ဘယ်လို"

"....."

မထင်မှတ်သော စကားကြောင့် မှိုင်း လင်းလက်ကို ပြန်မေးသည် ။
လင်းလက်က ဘာမှ မဖြေဘဲ "သူတို့ နဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ"
" ဟု ထပ်ပြောသည် ။

မှိုင်းတို့ က အောက်ဘက်မှာ မို့ အပေါ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော သူ
ကို မသိမသာ စောင်းကြည့်ပြီး မှိုင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည် ။ လင်းလ
က် ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောသလဲ မသိရ။ သူကတော့ ရှေ့မှာ စာသင်နေ
တာကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေသည် ။

မှိုင်းကသာ ...။
